

Rakel och Ruben i Karleby

Rakel var bekymrad. Hennes bror var svårt sjuk. Hela livet hade han varit en kristen.

– Men vad ska jag säga till honom? Han är så orolig. Han är rädd att dö.

Det är naturligt att vi är rädda när vi tänker på döden. Människan är född för att leva. Rakel försökte förstå det. Men vad skulle hon säga till Ruben, så att han skulle få ro? Vad kan stilla vår oro inför det vi inte känner till? Vem vet mera än vi gör och kan följa oss i det nya och ovissa?

I det som väntar oss efter döden finns Jesus med, det är inte främmande för honom. Vi får lita på honom. Jesus överger oss aldrig. Vi får vara hans vänner. Han har varit död, men döden kunde inte stoppa honom. Han lever alltid.

Rakel reste igen till Karleby där Ruben låg i sin sjuksäng. Då läste hon för honom från Romarbrevet i Bibeln och han fick ro:

Ty jag är viss om att varken död eller liv,
varken änglar eller andemakter,
varken något som finns eller något som kommer,
varken krafter i höjden eller krafter i djupet
eller något annat i skapelsen
skall kunna skilja oss från Guds kärlek
i Kristus Jesus, vår herre.
(Rom. 8:38–39)

Psalmförslag: Psb 383 v. 1, 3 Gud, ditt folk är vandringsfolket